

Ἰωσήφ Γεωργερίνης.

Ἐγεννήθη ἐν Μήλω, καὶ χειροτονηθεὶς τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1666 ἀρχιεπίσκοπος Σάμου διετέλεσε πενταετίαν ὡς τοιοῦτος. Ἄνθρωπος εὐπαιδευτος μὲν, ἀλλὰ λίαν φιλελεύθερος καὶ οὐχὶ τόσῳ ἀνεκτικός ὅπως συμμορφωθῆ πρὸς τὰς περιστάσεις εἰς ἃς διετέλει τότε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, εἶδεν ὅτι αἱ καταπίεσεις τῶν Τούρκων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ δουλοφροσύνη τινῶν προκρίτων Σαμίων ἀφ' ἑτέρου, οὐδὲν ἄλλως συνεβίβάζοντο πρὸς τὰ ἐλεύθερα αὐτοῦ φρονήματα, καὶ διὰ τοῦτο πικρῶς ἐν τῇ περιωθεισῇ συγγραφῇ του καθάπτεται καὶ τούτων καὶ ἐκείνων. Αἱ αἰτίαι αὗται καὶ ἡ ὑπερχειλίσασα τῶν Τούρκων αὐθάδεια, διὰ τὴν ἐπισυμβῆσαν τότε ἄλωσιν τῆς Κρήτης, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ παρατηθῆ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σάμου καὶ μεταβῆ εἰς Πάτμον, ἔνθα ἐνοικήσατο, καθὰ ὁ Τουρνεφόρτιος ἀναφέρει, τὴν ἐπικαρπλίαν τῶν κτημάτων τοῦ σπηλαιῶ τῆς Ἀποκαλύψεως ἰσοθίως ἀντὶ διακοσίων σκούδων· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μὴ εὐρίσκων ἀνάπαυσιν, ἔνεκα τῶν δεινῶν, ἅτινα ἔβλεπεν ὅτι ὑφίσταντο οἱ ὁμοθνεῖς του, ἀπεφάτισε ν' ἀπέλθῃ εἰς τόπους μακρυνούς, ὅπως ἐκεῖ ζῆσῃ ἐν εἰρήνῃ.

Τῷ 1674 διερχόμενος ὁ Ἰωσήφ ἐκ Φλωρεντίας ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ δυτικοῦ ἐπισκόπου τῆς Βολατέρρας ὡς ἔξαρχος τῶν ἐν Σοανῇ τῆς Τοσκάνης προσφυγόντων ἐκ Μάνης Ἑλλήνων (1). Ὁ Γεωργερίνης ἐλθὼν

(1) Οἱ ἀγάμαστοι Μανιάται, συνεστῶτος τοῦ Κρητικοῦ πολέμου, οὐ μόνον παντοιοτρόπως ἐβοήθησαν τοὺς Βενετούς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὰς Καλάμας ἐκστρατεύσαντες, ἀγόμενοι κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος ἐπὶ τὰς ἐκ ταύτης ἀρπαγὰς, ἐγένοντο τῆς πόλεως ἐγκρατεῖς ἐκ πρώτης ἐφόδου, καὶ τὴν ἀκρόπολιν μετ' ὀλίγον ἀπέλαβον· εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα ἐτράπησαν εἰς διαρπαγὴν, καὶ τὰ πάντα περισυλήσαντες ἐπυρπόλησαν. Ἰσοταχθεῖσης ὁμῶς τῆς Κρήτης, οἱ μᾶλλον κατὰ τῶν Τούρκων ἐκτεθέντες Μανιάται, ἐκλιπόντες τὴν γενέθλιον χώραν μετέβησαν εἰς Τοσκάνην· ὑποδοχθεὶς δ' ἀξιοθύντες παρὰ τοῦ μεγάλου δουκὸς κατέκησαν χωρὶς τινα τῆς Βολατέρρας καὶ Σοανῆς. Πέντε ἱερεῖς συνάποικοι ἐτέλουν τὰ τοῦ πατρῷου θρησκευματος, ἀλλ' ἡ Ῥωμαϊκὴ αὐλὴ μετὰ δυσαρσεκεῖας ἔβλεπεν ἐν τοῖς κόλποις τῆς τοῦ δυστυχεῖς τούτους σχισματικούς· μετὰ τὸν Γεωργερίνην, ἐπέμφθη (1675) Ὀδρῶσιος Μιχαὴλ Πιέρης, Χῖος καὶ αὐτὸς δραπέτιδος, καὶ ἀδελφὸς πιθανῶς τοῦ Γεωργίου, ἐκτὸς εἰ μὴ ὁ αὐτὸς ἐστὶ, παραμορφωθέντος τοῦ ὀνόματος ὑπὸ τῶν μνημονευόντων Ῥοδῶτα, καὶ Γατούλα (Histor. Cassin. II, σελ. 337). Ὁ Πιέρης, μοναχὸς τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου, συνετέλεσε τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ καταναγκάσας τοὺς ἀποίκους νὰ μὴ ἐσβῶνται πλέον ὄσους τῶν ἁγίων ἀναγνωρίζει ἡ ἀνατολικὴ ἐκκλησίαι, νὰ νομιζῶσιν ἀδιάλυτον ἐπὶ πάσης περιπτώσεως τὸν γάμον, καὶ νὰ παραδεχθῶσι τὸ Γρηγοριανὸν μνηολόγιον. Τοιοῦτοτρόπως οὐδὲν ἄλλο ἔμεινεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους πρόσφυγας, εἰμὴ σικὰ τῆς προγονικῆς θρησκείας ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν ὁμοεθνοῦς Ἰερέως, ἕως οὗ καὶ τοῦτον ἀδυσωπῆτως ἀφῆρέθησαν τῷ 1693. (Ἑλληνισμ., σελ. 269).